

número 14

JULIOL 2022

L'illa dels LLIBRES

REVISTA D'ACTUALITAT LITERÀRIA

03

**EN MARXA EL 12È
PREMI L'ILLA DELS
LLIBRES**

18

**EL DIVAN DE L'ILLA
AMB ALBERT
SÁNCHEZ PIÑOL**

12

**ELS RELATS DE
JO NESBO**

06

JOËL DICKER,
RETORN A HARRY QUEBERT

Continguts

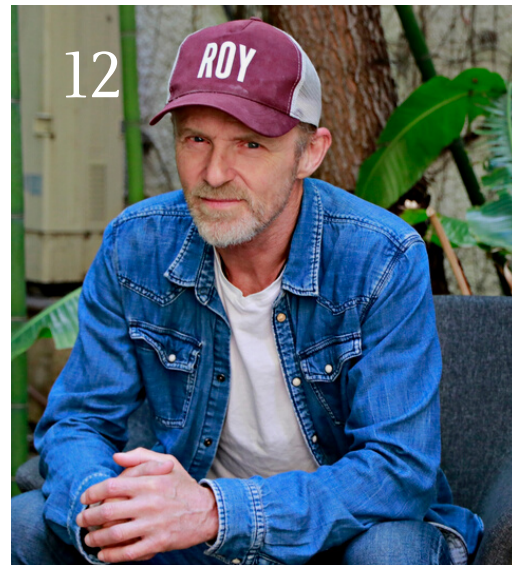
03

6

12

03

LES OBRES
NOMINADES AL
PRMI L'ILLA DELS
LLIBRES

05

ANDREA CAMILLERI

06

JOËL DICKER

12

JO NESBO

18

EL DIVAN DE L'ILLA
AMB ALBERT
SÀNCHEZ PINOL

L'estiu sempre és un bon moment per gaudir de la lectura i recuperar aquells títols que durant la temporada no hem tingut l'ocasió de llegir. També és temps per descobrir nous autors i títols. A L'illa dels llibres, l'estiu és una època molt especial per l'inici de les votacions al PREMI L'ILLA DELS LLIBRES, un guardó a votació popular on els lectors decideixen amb el su vot l'obra guanyadora.

A partir d'aquest mes, iniciem un nou espai "El divan de L'illa", un qüestionari de 20 preguntes que ens permetran conèixer les interioritats i confessions d'escriptors i escriptores.

Aquest estiu, us convidem a viatjar a L'illa dels Llibres.

Jordi Milian

Director de L'illa dels Llibres

04 40 anys de La Setmana

10 Actualitat literària

10 Repòquer femení entre les obres guanyadores del Premi Llibreter 2022

15 Es posa en marxa el Pla Nacional del llibre i la lectura

16 "Devoció", per Martí Gironell

Les 15 obres nominades al 12è PREMI L'ILLA DELS LLIBRES

L'Illa dels Llibres ha seleccionat 15 obres publicades entre el mes d'agost de 2021 i juliol de 2022 i que han estat escrites o traduïdes al català.

Els lectors de L'Illa dels Llibres decideixen amb el seu vot l'obra guanyadora del 2022. Les votacions fins el dia 24 d'agost de 2022 a través de la pàgina web de www.illadelsllibres.com

Autors com Albert Sánchez Piñol, Care Santos, Jordi Cussà, Marta Orriols, Eva Baltasar, Rafel Nadal, Maria Carme Roca, Coia Valls, Mar Bosch, Alejandro Palomas i Eduard Marqués han rebut el premi en les darreres edicions.

El lliurament del premi serà el dissabte 10 de setembre a les 13.30 h durant la celebració de la Setmana del Llibre en Català.

L'autor/a de la novel·la guanyadora rebrà també l'escultura 'El lector' de l'artista Roser Oter.

El Premi dels Lectors de L'Illa dels Llibres ha guardonat en les darreres edicions, les novel·les:

2021
"El primer emperador i la reina Lluna" de **Jordi Cussà**

2020
"La dona efervescent" de **Mar Bosch**

2019
"Aprender a parlar amb les plantes" de **Marta Orriols**

2018
"Permagel" d'**Eva Baltasar**

2017
"La senyora Stendhal" de **Rafel Nadal**

2016
"A punt d'estrena" de **Maria Carme Roca**

2015
"Un fill" d'**Alejandro Palomas**

2014
"Desig de xocolata" de **Care Santos**

2013
"Victus" d'**Albert Sánchez Piñol**

2012
"El Mercader" de **Coia Valls**

2011
"L'últim dia abans de demà" d'**Eduard Marqués**

La Setmana del Llibre en Català celebra 40 anys i anuncia les primeres activitats

Del 9 al 18 de setembre al Moll de la Fusta acull la nova edició que comptarà amb més de 300 activitats i la participació de L'illa dels Llibres.

Celebrar quatre dècades de la Setmana del Llibre en Català es convertirà en una gran esdeveniment. La Setmana ha experimentat un gran creixement els darrers anys, però la nova edició que arrancarà el 9 de setembre creixerà segons els organitzadors "amb més espai recreatiu, més metres quadrats, més activitats i més participants que mai". Està prevista la instal·lació de 84 mòduls, 259 expositors i més de 300 activitats on es presentaran més de 150 novetats de tardor d'autors com **Ramon Solsona**, Mercè Ibarz, Francesc Parcerises, Marc Giró, **Anna Manso**, **Sebastià Portell**, Jordi Llompart, Xènia Dyakonova, Sebastià Serrano, Joan Fontcuberta, Marga Nadal, Jordi Armadans, **Max Besora** o Imma Sust. L'acte inaugural d'aquesta 40a edició de La Setmana comptarà amb el pregó de la Premi d'Honor de les Lletres catalanes 2022, **Antònia Vicens**.

Aquest any, per primera vegada, La Setmana gaudirà de la presència de quatre autors internacionals: **Ken Follett**, que serà entrevistat per

Streaming per Mònica Terribas, l'autora moldava Tatiana Tibuleac, i dos autors que seran a La Setmana de la ma del CCCB: Daniele Mencarelli i Robert Kolker. La Setmana acollirà converses amb autors com Victòria Lomasko, Josep Ma Fonalleras, Albert Om, Silvia Soler, Lluïa Ramis, Josep Ortiz i entrevistes a Empar Moliner, Ramon Solsona, Albert Sánchez-Piñol i Mercè Ibarz.

La Setmana explorarà altres formats com l'acte "El commemorat de l'any: Fuster o Ferrater?", un duel verbal entre Marina Porras i Núria Cadenes moderat per Anna Mª Vilallonga; les presentacions dels clàssics per part del Col·lectiu Mentrimentres, les Punkies Decimonòniques de Blanca Pujals i Carlota Freixenet, la batalla Fuster-Ferrater que organitza la Institució de les Lletres Catalanes o la conversa sobre Joana Russ i el feminisme que comptarà amb Natza Farré i Oye Sherman.

La Setmana també recordarà als tres centenaris d'aquest any: Joan Fuster, Gabriel Ferrater i Enric Viladot, retrà un homenatge a Pau Riba, amb el "Riba, Arderiu, Riba". També es vol celebrar els 90 anys de Joaquim Carbó, juntament amb Cavall Fort.

S'ampliaran els escenaris per acollir activitats i continuarà l'espai familiar, les zones de lectura, l'espai d'exposicions i, fins i tot, una petita àrea gastronòmica. No hi faltaran les entrevistes i converses amb autors nacionals i internacionals, signatures, taules rodones, recitals de poesia i concerts.

JOAN-FRANCESC MIRA, PREMI TRAJECTÒRIA

L'escriptor **Joan-Francesc Mira** rebrà el 26è Premi Trajectòria. El Jurat del Premi Trajectòria format per les associacions del sector del llibre i per periodistes culturals, ha decidit concedir-li per la importància de la seva obra literària, amb més de 40 llibres publicats de gèneres diversos, així com el seu vessant periodístic, que l'ha portat a escriure nombrosos articles que són tot un referent del periodisme.

Per altra banda, el 2on Premi Difusió 2022, que lliura la junta d'Editors.cat i que reconeix una personalitat pública que destaca per contribuir de manera notable a la divulgació, foment, promoció i projecció de l'edició i la literatura en català en el seu espai professional, es lliurarà a la directora del CCCB, **Judit Carrera**.

Enguany, les famílies tindran un espai propi, amb un racó de lectura, escenari per presentacions i zona tallers, i on la visita dels infants serà molt divertida gràcies al "Carnet lector de La Setmana". Es presentaran les novetats de **Rocío Bonilla** i Susanna Isern (Ed. Flamboyant), d'Òscar Sardà, amb el Follet Oriol (Barcanova), el nou llibre de **Jaume Copons** i **Liliana Fortuny** (Ed. Combel), o la novetat de **Miriam Tirado**, Sensibles (Montena), entre d'altres, presentacions que tindran diferents formats. Aquest any, i en motiu de la publicació de la col·lecció de "Contes a la deriva" de la **ONG Open Arms** que publica amb La Galera, el vaixell Astral d'Open Arms es podrà visitar al Moll de la Fusta just al costat del recinte de La Setmana.

La poesia també tindrà un paper central a La Setmana. Recitals i presentacions de poesia, amb obres de **Jaume C. Pons Alorda**, **Josep Pedrals**, Laia Prat, **Vicenç Altaïó**, **Antoni Clapés**, Pere Tió, Don Mee Choi, Ivet Nadal o Sophia de Mello, entre d'altres.

L'illa dels Llibres lliurarà el **12è PREMI L'ILLA DELS LLIBRES** el dissabte 12 de setembre a les 13.30 h a l'escenari 1 de La Setmana.

“Riccardino” d'Andrea Camilleri, l'últim servei del comissari Montalbano

Haurem d'esperar a l'octubre per llegir la darrera novel·la de l'escriptor sicilià amb el final de la sèrie de Salvo Montalbano.

Andrea Camilleri va començar a escriure la novel·la “Riccardino” entre els anys 2004 i 2005. No va ser fins a l'any 2016, quan l'autor va decidir reprendre l'obra que finalment va veure la llum l'any 2020 quan va ser publicada després de la mort de l'escriptor. Aquest era el desig de Camilleri i així li va expressar al seu editor amb qui va pactar que no es publicués fins que fos, realment el darrer episodi de la sèrie Montalbano. L'editor va custodiar fins a la mort de l'autor en una caixa forta la novel·la que a principis d'octubre publicaran Edicions 62 i Salamandra en català i castellà respectivament. En català amb la traducció del traductor habitual, **Pau Vidal**.

Camilleri barreja a “**Riccardino**”, realitat i ficció, per acomiadar-se del seu personatge on a través de la investigació d'homicidi, la novel·la recull les discrepàncies entre el personatge Montalbano i l'autor, **Andrea Camilleri**.

L'escriptor ens va deixar el 17 de juliol de 2019 als 93 anys. Andrea Camilleri va començar la trajectòria literària i cultural com a director teatral amb obres de Pirandello i Beckett, durant un temps es va dedicar a fer produccions policiaques per a la televisió italiana com a productor i cogaionista de la sèrie del comissari Maigret de Simenon.

Tot i que és conegut principalment per la sèrie Montalbano, **Camilleri** era autor també de moltes novel·les històriques ambientades a la Sicília del segle XIX. Un exemple és el seu debut literari l'any 1978 amb la novel·la històrica El curs de les coses.

L'any 1994 publicava la primera novel·la protagonitzada per Salvo Montalbano amb el títol de La forma de l'aigua que

seguiria fins a l'actualitat amb títols com El gos de terracota, El lladre de pastissos, La veu del violí, L'excursió a Tindari, Un gir decisiu, La paciència de l'aranya, Sense títol, La lluna de paper, Foguerada d'agost, Les ales de l'esfinx, La pista de sorra, El camp del terrissaire, L'edat del dubte, El joc de pistes o El Somriure d'Angèlica.

FASCINACIÓ PER MANUEL VÁZQUEZ MONTALBÁN

L'escriptor sempre s'havia mostrat admirador de l'obra de Manuel Vázquez Montalbán “La fascinació de Montalbano va sorgir arran de la lectura de la novel·la ‘El pianista’ i des de llavors no es va cansar de repetir la seva gratitud envers l'escriptor català. “Va ser la lectura d'aquesta novel·la que el que em va ajudar a no escriure novel·les avorrides i com a mostra d'afecte vaig anomenar el meu comissari, Montalbano, en clara referència a Manuel Vázquez Montalbano”. L'any 2014 en la roda de premsa prèvia al lliurament del Pepe Carvalho a la ciutat de Barcelona, afirmava que escrivia cada dia i sobre el futur del comissari Montalbano assegurava ‘que li provocava terror la jubilació’ al mateix temps que afirmava que el seu personatge viuria envoltat d'imbècils perquè el 99% dels criminals són imbecils i estar envoltat d'aquesta gent no és agradable”. Ara, el comissari Salvo Montalbano viurà una jubilació forçosa després de la mort del seu creador i de la publicació a l'octubre de la darrera obra on és protagonista.

“RICCARDINO”, PUNT I FINAL A LA SÈRIE SALVO MONTALBANO

A “Riccardino”, un jove director d'una sucursal bancària de Vigàta és assassinat per un misteriós motociclista, i Salvo Montalbano, cansat ja de crims i homicidis, s'encarrega de resoldre el cas en el menor temps possible. Però, el que inicialment semblava una revenja per qüestions d'honor, resulta ser molt més complicat del que creia inicialment. Les obres de Camilleri han estat editades per Edicions 62 i Bromera en català i Destino i Salamandra en castellà. S'han traduït a 36 idiomes s'han venut més de 30 milions d'exemplars.

JOËL DICKER

“La tecnologia és fantàstica, però no em sembla novel·lesca”

Ja fa gairebé una dècada que l'escriptor suís va publicar “La veritat sobre el cas Harry Quebert”, ara publica “El cas Alaska Sanders” (La Campana / Alfaguara) on repeteix la seva adictiva fórmula.

La publicació de **“La veritat sobre el cas Harry Quebert”**, va ser un èxit, gràcies a una literatura que apostava per girs de guió constants amb un ritme frenètic. Després, continuaria amb la mateixa fórmula amb obres com **“El llibre dels Baltimore”**, **“La desaparició de Stephanie Mailer”** i **“L'enigma de l'habitació 622”**. Malgrat l'èxit de les seves novel·les, Dicker continua sent aquell jove a qui només li interessava que es publicuessin les seves novel·les i tenir lectors. Assegura que si ha contribuït amb les seves novel·les, a empènyer a la gent a llegir, això ja haurà donat molt de sentit a la seva obra. Es desprèn en les seves paraules un respecte absolut als lectors i deu anys després continua escrivint els llibres que li agradaria llegir

Afirma que escriu sense un pla o guió establert, però el segell Joël Dicker continua intacte. **“El cas Alaska Sanders”** s'ambienta uns mesos després del final de **“La veritat sobre el cas Harry Quebert”**. Amb el missatge de «Sé què has fet, trobat a la butxaca dels pantalons d'Alaska Sanders, el cadàver de la qual va aparèixer el 3 d'abril de 1999 a la platja d'una petita localitat de New Hampshire, és la clau del nou cas que, onze anys després de posar entre reixes els seus presumptes culpables, torna a reunir l'escriptor Marcus Goldman i el sergent Perry Gahalowood.

Dicker recupera antics personatges de les seves obres que permetrà al lector descobrir com a mesura que els protagonistes de la novel·la vagin descobrint qui era realment Alaska Sanders, ressorgiran els fantasmes del passat, i entre ells, especialment, el de Harry Quebert.

Per què ha decidit publicar ara la segona part de la novel·la “La veritat sobre Harry Quebert”?

Quan vaig començar a escriure la novel·la l'any 2009 tenia clar que volia escriure una trilogia. Em va agradar molt escriure “La veritat sobre el cas Harry Quebert” i malgrat ser una novel·la llarga, era

conscient que en algun moment li hauria de donar una continuació i vaig pensar a fer una trilogia. No tinc una explicació, però llavors, tenia una necessitat molt forta de continuar escrivint sobre aquell univers.

La novel·la va ser tot un èxit, és normal que tingués aquesta necessitat.

Aquesta idea va sorgir molt abans que la novel·la tingués l'èxit que finalment va obtenir.

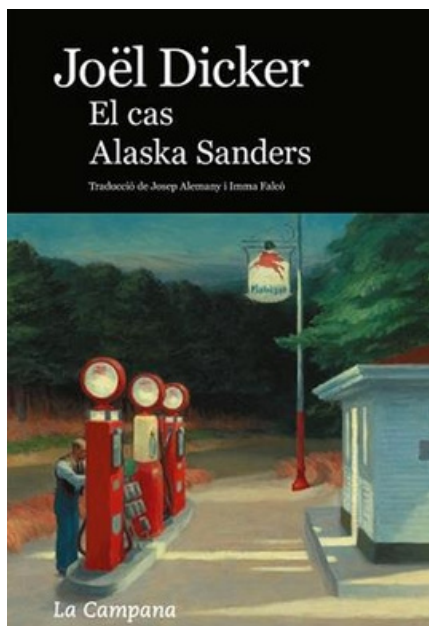
Quan la novel·la es va publicar i va aconseguir l'èxit, que evidentment no m'esperava, pensava en la trilogia, però era conscient que no podria publicar la segona part immediatament, perquè llavors els lectors pensarien que havia estat massa fàcil. Va ser llavors quan vaig decidir escriure el tercer volum de la trilogia amb "El llibre dels Baltimore". Després, vaig creure que havia d'escriure altres coses per poder deixar enrere l'univers de Marcus Goldman i demostrar que podia escriure altres coses. Per això vaig escriure altres novel·les, per poder tornar més tard a "El cas Alaska Sanders"

Vostè considera que com a escriptor ha d'estar al servei del lector.

El que significa, és que el veritable amo de la novel·la és el lector. El llibre existeix perquè hi ha un lector que el llegirà, perquè si no el llibre no existiria realment i el lector és qui decideix el ritme. El pot llegir en una nit, en una setmana o en un any. El lector és qui decidirà com són els personatges i també s'imaginarà els decorats. Evidentment com a autor de la novel·la, puc dedicar-li deu pàgines a descriure un personatge per donar tots els aspectes físics, però si el lector passa aquestes deu pàgines i no les llegeix i decideix imaginar-se el personatge d'una altra manera, el lector guanya sempre.

Li preocupa la crítica o aquesta és massa elitista?

Ni una cosa ni l'altra. Sempre estic interessat per les crítiques i sempre m'agrada saber que puc millorar i que ha funcionat de les meves novel·les. De totes maneres, les crítiques no m'obsessionen i no necessàriament llegeixo totes les crítiques. He publicat la sisena novel·la i al principi sí que llegia totes les crítiques, però estic començant a agafar una certa distància. La crítica és una crítica subjectiva i personal. A mi m'agraden els tomàquets i potser a tu no, no obstant això, és lícit una cosa com l'altra. Que t'agradin o no.

Té por de decebre als lectors?

No tinc gens de ganes de decebre als lectors, però no és una qüestió que jo em planteji.

El que sí crec, és que només els podria decebre d'una manera i seria trair-los. No sent fidel a la meua manera de ser o de comportar-me i no prendre riscos quan escric.

Pensar d'escriure una novel·la de tres-cents pàgines només perquè tinc por que els lectors no em llegeixin, seria traïr-me a mi mateix.

Això seria una traïció, no ser sincer, ni ser jo mateix. Segur que hi ha lectors a qui els agrada més unes novel·les que d'altre, però crec que això no és greu i forma part de la diversitat.

Penso que els lectors no se sentiran mai decebuts amb la meua literatura si m'exigeixo molt a mi mateix i també en relació amb el que faig.

Amb la seva manera d'escriure i les cobertes de les seves novel·les ha creat una mena de segell Joël Dicker.

Moltes gràcies per fer aquest comentari, perquè si vostè ho comenta, és que hi ha alguna cosa al darrere.

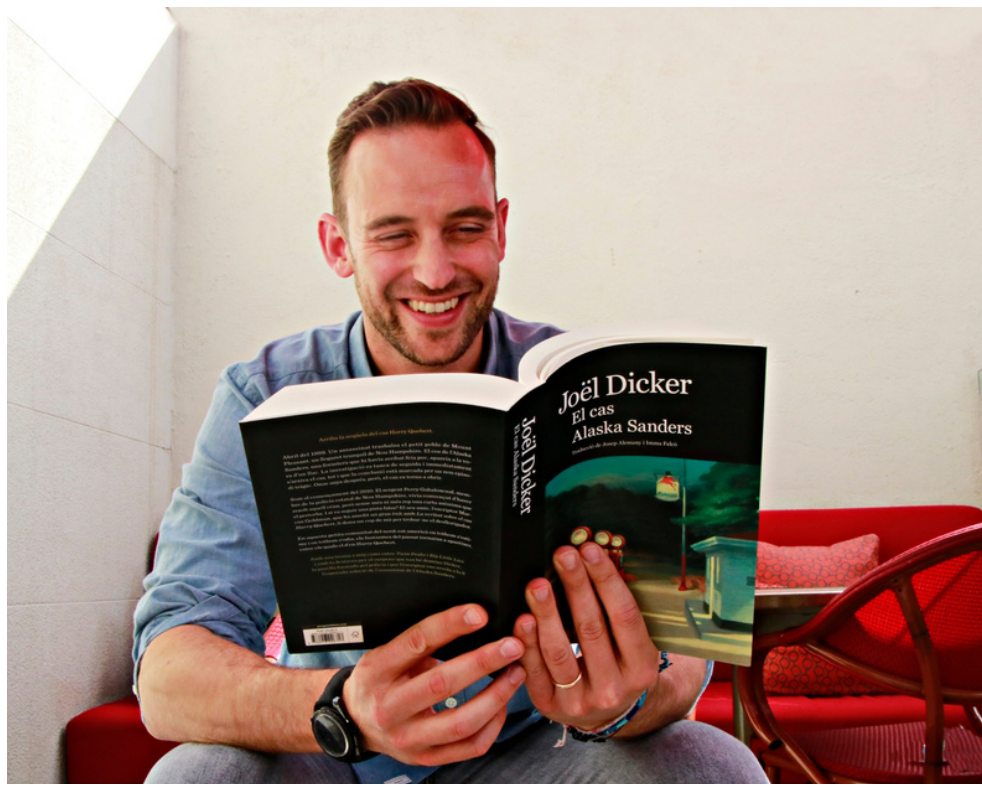
Sempre és agradable pensar que hem estat capaços com a autors de tenir alguna cosa que només és nostre i ens identifica. El veritable repte de comptar amb una marca pròpia, seria ser capaç d'aplicar-la a altres persones i no quedar-me només amb la novel·la negra o políciaca per poder arribar amb la meua marca a altres llocs.

Aquest és el repte que es marca?

No ho sé, però és una pregunta que em faig. Segurament quan torni a escriure m'ho tornaré a plantejar. Quan escric i els escriptors que tenen la sort de publicar llibres que seran molts llegits, crec que com a escriptors tenim un deure i una exigència; i és qüestionar el que estem fent. Per què estic fent això? Quin és el sentit del que estic fent? Estic escrivint una novel·la negra perquè hi crec o té sentit? Ha de tenir un sentit la feina que fas.

És veritat que és capaç d'escriure en qualsevol lloc? Quin seria el lloc ideal per escriure?

He canviat una mica la meua manera de fer i és cert que abans escrivia a tot arreu i ara ja no escric a qualsevol lloc. Quan escrivia a tot arreu; als avions, als trens... és cert que jo viatjava molt i quan viatjo molt, vol dir que estic de promoció dels meus llibres. M'he adonat que és millor que em

concentri quan toca la promoció i escriure quan toca escriure per fer les coses ben fetes. No podem fer-ho tot alhora.

Cal dosificar-se, llavors.

Hi va haver un moment que em preocupava que la promoció m'impedís escriure o pensava que si no era capaç d'escriure cada dia perdria la meua inspiració. Em vaig adonar que en el fons és tot el contrari. S'ha d'aprofitar l'època de promoció per fer una pausa forçosa i no començar a escriure fins que no acabi la promoció.

Això, em dona més ganes d'escriure. Recordo una entrevista d'un boxejador on comentava que la setmana del combat pràcticament no s'entrenava per poder tenir la força i el coratge per encarar el combat amb moltes més ganes.

Les seves novel·les, plenes de subtrames, són com matrioixkes, aquelles nines russes que en obrir-les, descobrim una altra més petita a l'interior i així successivament. Com s'ho fa perquè totes les peces encaixin a la perfecció?

És el joc que m'agrada fer. És el joc i la promesa que faig als lectors on una cosa porta a una altra i aquesta a una altra i així successivament.

El lector a la pàgina quatre-cents o sisens sabrà que el que està succeint el portarà a una altra cosa, és a dir, que sap que a la pàgina tres-cents no descobrirà qui és el criminal. Això forma part de la promesa perquè una nina porta a una altra nina.

Sobta saber que escriu sense un pla establert o full de ruta previ, tenint en compte la complexitat de les seves novel·les.

Jo escric sense pla d'entrada perquè això em permet escriure més lliurement. Quan un té un pla escrit prèviament, normalment el que fa és seguir aquests pla i això no permet tenir dues idees que potser et portaran més lluny. És molt important estar disposat a canviar acceptant nous reptes quan escrius. Després, una vegada la novel·la està acabada, encara que l'hagi escrit sense un pla establert, la torno a llegir diverses vegades per assegurar-me que tot funciona i encaixa. L'última lectura de la novel·la és molt important.

També utilitza diversos plans temporals per explicar la història. Diria que, als seus llibres, el passat és gairebé més important que el present?

M'agrada molt emprar sobretot el passat per construir el present. El present té un valor molt fort, però només si coneixem el passat.

Cada vegada que tornem enrere, i podem explicar un moment present a través del passat, podem saber molt més d'una persona a través del que ha viscut i del que ha esdevingut.

Els personatges de la novel·la en el fons els veiem en el temps present, però entenem qui són, perquè fan el que fan i com es comporten, només perquè explorem el seu passat i entenem tot això que han viscut. Això, permet al lector conèixer molt més als personatges.

Qualsevol persona es pot convertir en un assassí o un criminal, perquè el que ens impedeix fer-ho, els límits que nosaltres tenim, són límits que nosaltres ens autoimposem.

Per exemple, per què de dia respectem els semàfors vermells?. Per què a la nit quan no hi ha gairebé ningú, un pensa en passar el semàfor en vermell? I llavors violem certes regles. Ho fem cada dia, fins i tot quan travessem com a vianants un semàfor en vermell.

Hi ha una sèrie de regles que de vegades nosaltres no respectem. On tenim els límits?, doncs aquests límits els col·loquem nosaltres mateixos. El que

La tecnologia no té un gran protagonisme a les seves novel·les, sinó que aposta per un tipus d'investigació, diguem-ne, més clàssica.

La tecnologia és fantàstica, però no em sembla novel·lesca. Si pensem en una novel·la i en el que expliquem una escena d'un llibre on s'han de recuperar uns documents: es força la porta de l'oficina, s'obren uns calaixos, aconseguim els documents, els fotocopiem els documents, però els papers s'encallen... Descriu una tensió només amb una fotocopiadora i una oficina. La tecnologia seria la mateixa escena, però amb un portàtil a dos-cents quilòmetres de l'oficina, entra a un servidor d'Internet i roba els documents. Des del punt de vista tecnològic està molt bé, no obstant això des del punt de vista del suspens no té el mateix efecte.

Els assassins de les seves novel·les no són assassins en sèrie. Són personatges aparentment normals.

ens explica la novel·la, és saber quines són les emocions i quins són els moments de la vida que ens poden portar a cometre l'acte més irreparable que ens podem imaginar; cometre un crim.

La investigació de "El cas Alaska Sanders", la porten a terme un escriptor, Marcus Goldman, i un policia, Perry Gahalowood.

Si la investigació només la fes un escriptor, no seria versemblant, ja que de seguida el lector es preguntaria per què no està involucrada la policia. El personatge del sergent Gahalowood dona legitimitat a la investigació. Per altra banda, el Marcus té els mateixos mitjans que el lector per investigar perquè tampoc és un professional. D'aquesta manera crec que es produeix una identificació molt forta amb ell que fa que sigui comprensible per al lector. I, per tant, qualsevol persona podria fer aquesta investigació.

A banda de la investigació d'un crim, diria que també és una novel·la sobre redempció?

Efectivament, és una trilogia sobre la redempció. El primer llibre parlava de la reparació de Harry Quebert, el gran amic d'en Marcus.

A El cas d'Alaska Sanders descobrim que en Perry Cahalwood és presoner d'una investigació que mai es va tancar i això en permet entendre perquè investiga sol. Un dels seus companys de feina es va morir i és una ferida que en Marcus l'ajudarà a tancar. En el tercer llibre El llibre dels Baltimore, en Marcus Goldan trobarà la seva pròpia reparació.

Continuaran protagonitzant més novel·les?

Volia fer una trilogia i ja l'he fet. Potser d'aquí a uns anys em ve de gust afegir-hi més llibres, però ara mateix no ho sé.

Què en pensa de les sèries de televisió respecte a les novel·les?

Hi ha sèries que realment són molt bones, però el que fan és tornar a agafar els codis

que han estat creats pels escriptors i per les novel·les.

Realment la literatura és més forta que les sèries de televisió perquè la literatura ha creat els codis i és una experiència molt més forta perquè és la vostra experiència. El lector és l'amo, és qui guanya. A la literatura el lector és qui guanya perquè és qui imagina i crea. En canvi, en una sèrie de televisió, l'espectador és passiu, mira el que veu a la pantalla, però no pot reaccionar ni actuar.

I sobre l'adaptació de "La veritat sobre el cas Harry Quebert"?

Sobre la sèrie de Harry Quebert, em va agradar, però la vaig veure com una adaptació i sempre marcant la diferència respecte a la novel·la.

I com sempre dic als lectors, l'experiència que tenen els lectors de la meua novel·la és seva, en canvi, la sèrie de televisió és una altra cosa.

Com a autor, veure aquests personatges m'ha divertit, però mai serà l'experiència d'un llibre.

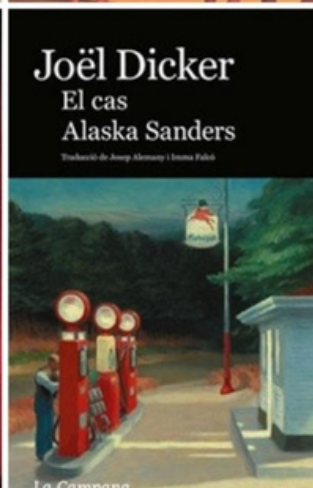
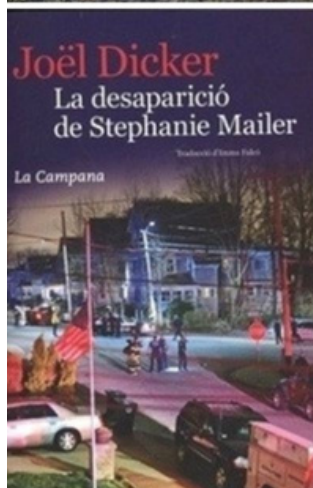
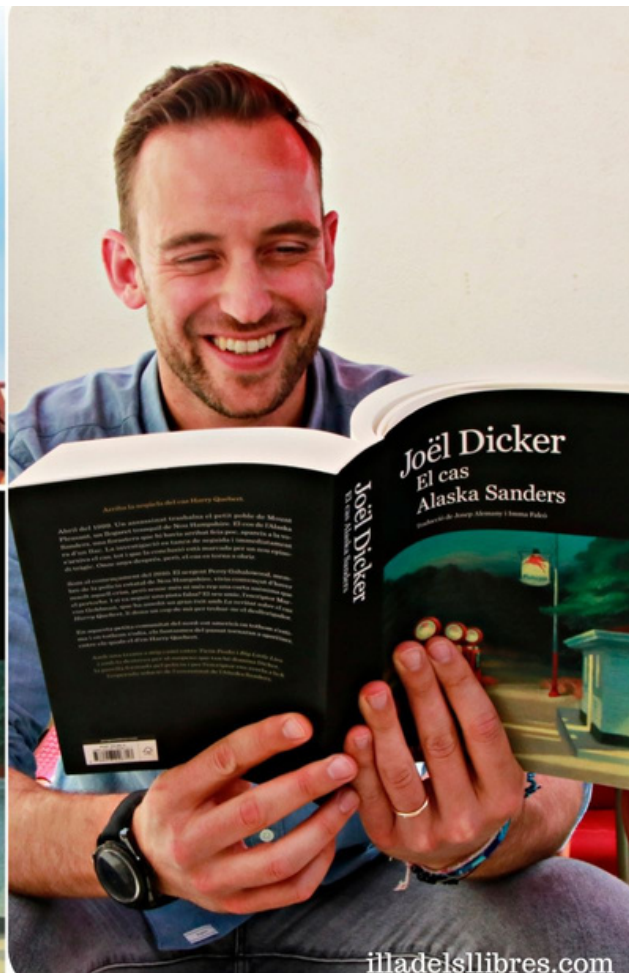
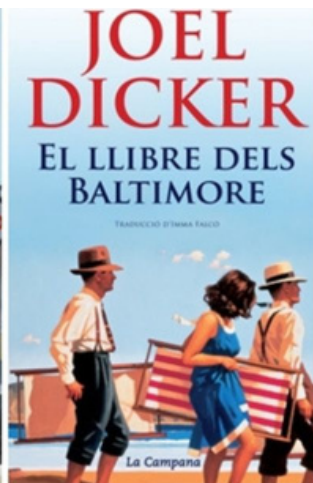
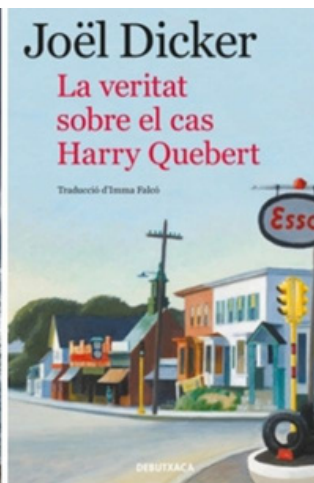
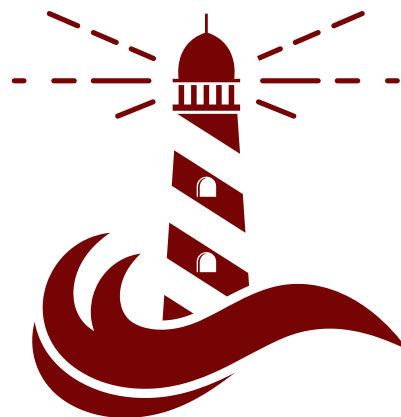
Com li agradaria que el recordessin com a escriptor?

Ja em vols enterrar?

No, no...

Si he pogut fer venir ganes de llegir als lectors això per mi, ja és una felicitat i un honor. Ho dic perquè sovint el que més m'afalaga és quan una persona em diu que gràcies a un dels meus llibres li han tornat les ganes de llegir, sigui llibres meus o d'altres autors.

Si modestament he pogut empènyer a la gent a llegir, això ja haurà donat molt de sentit a la meua obra.

La ciència ficció i la fantasia en català ja compta amb un nou segell

Mai Més i Raig Verd s'uneixen per crear DUNA, un nou segell que aposta pel gènere fantàstic després de la publicació conjunta de Dune de Frank Herbert en català.

Amb el naixement del nou segell publicaran fantasia, terror i ciència-ficció i llibres essencials, clàssics i de culte, que són i seran referents en la literatura de gènere. Asseguren que seran "obres mestres que han donat forma al cànion, i alhora d'altres obres que marquen les línies de trencament amb aquest; en tots els casos, títols que són lectures de referència dins i fora del gènere."

Els dos segells asseguren que aposten "per una literatura obertament inquisitiva, feminista, ecologista i amb un clar compromís amb la justícia i la igualtat social".

El nom de **DUNA**, a part de ser un homenatge al llibre fundacional de l'aliança entre les editorials, vol ser una evocació de les dunes de sorra. Afirmen que "La duna de sorra canvia, es transforma i viatja. Igual que volem que passi amb els nostres llibres, la DUNA muta de forma perquè interacciona amb el vent o l'ésser que hi passa, per això no tenim un disseny de col·lecció". Per aquest motiu les obres publicades tindran una imatge personalitzada "per a cada llibre, on els artistes que treballin cada projecte el distingiran també com a llibre d'autor. Obres atemporals que podrem llegir en edicions especials, acurades i treballades com a projectes individuals atorgant al títol en qüestió la importància que mereix."

Les obres que publicaran pròximament són: La trilogia de **La Fundació d'Isaac Asimov**, una de les obres més celebrades de la ciència ficció; **El messies de Dune de Frank Herbert**, continuant el cicle Dune. L'any 2023 està prevista la publicació de **La nit de l'esvàstica de Katharine Burdekin**, que anticipa la segona guerra mundial; **Cita amb Rama i La fi de la infància d'Arthur C. Clarke**, un dels escriptors més prolífics i més lloats; i **The blazing world (Un món resplendent) de Margaret Cavendish**, precursora de la ciència-ficció com la coneixem i l'única utopia escrita per una dona al segle XVII.

El Festival 42, dedicat als gèneres fantàstics ja prepara la segona edició

Aliette de Bodard, Samantha Shannon, Luis Mateo Díez i Jordi Sierra i Fabra són els primers autors confirmats que participaran en l'esdeveniment literari del 2 al 6 de novembre.

La ciutat de Barcelona tornarà a ser l'epicentre dels gèneres fantàstics després de la bona acollida de la primera edició on van participar 200 autores i autors i hi van assistir 6.000 persones.

El comissari del 42, **Ricard Ruiz Garzón**, valorava la primera edició com "la demostració que s'està produint un canvi cultural i generacional en relació als gèneres fantàstics en el qual Barcelona hi pot jugar un paper dinamitzador i prescriptor creixent en l'àmbit literari". Convençut que la participació en la primera "ha superat les expectatives en quantitat i qualitat" i afirmava que "S'ha trencat un prejudici, ha nascut una oportunitat. Hem confirmat que hi ha altres mons, i que tots hi són i hi volen ser, al 42".

El **Festival 42** multiplica la seva programació per la segona edició i entre les novetats, es posarà l'èmfasi en la presència de referents europeus en llengua no anglesa, s'ampliaran les propostes relacionades amb el cinema, les sèries, el teatre, el còmic, la música i la il·lustració, es reforçarà l'apartat de la literatura juvenil de gèneres fantàstics, s'obrirà un nou eix sobre la relació entre salut mental i aquests gèneres literaris, i es multiplicaran les activitats, des de tallers fins a concursos, rutes, ponències i podcasts en directe.

El Festival 42, vol continuar amb el segell d'identitat propi i continuar sent una finestra oberta als nous tractaments del gènere i de recuperar i difondre una tradició i un patrimoni que l'organització considera invisibilitzats, tenir una atenció especial als noms femenins del gènere fantàstics i a les noves sexualitats que el gènere sempre ha explorat, i que el festival arribi també a llibreries i biblioteques.

En el marc del festival, es lliuraran els Premis 42, que en el seu segon any afegiran una nova categoria.

El **recinte de la Fabra i Coats** serà l'escenari d'un festival que ja té confirmats els primers noms: **Aliette de Bodard**, escriptora i enginyera nascuda a Nova York d'ascendència francovietnamita i establerta a París, que acaba de publicar *Of Charms, Ghosts and Grievances*; **Samantha Shannon**, autora londinenca del best-seller *L'era dels ossos*; **Luis Mateo Díez**, narrador lleonès de llarga trajectòria, creador del territori imaginari de Celama i autor d'obres com ara *La fuente de la edad*, *La ruina del cielo* i *El reino de Celama*; i el barceloní **Jordi Sierra i Fabra**, que celebra els seus 75 anys de vida i 50 d'escriptor, en els quals ha publicat més de 500 obres. El cartell d'aquesta segona edició és obra de l'il·lustrador **Andreu Zaragoza**, autor de diferents dissenys, imatges i portades de còmics, jocs de rol i cartes, discos i llibres... Per a la imatge del 42, Zaragoza ha utilitzat referències a la literatura èpica, de terror i de ciència ficció, entre d'altres.

Eric del Arco, escollit nou president del Gremi de Llibreters de Catalunya

El llibreter de la Llibreria Documenta substitueix a M. Carme Ferrer, després de dirigir el gremi en els darrers quatre anys.

Durant una assemblea extraordinària, les llibreries agremiades han ratificat per unanimitat la candidatura de la junta directiva encapçalada per **Eric del Arco**. Aquesta junta substitueix la que ha estat dirigida els darrers quatre anys per la **M. Carme Ferrer**.

La junta sortint ha encoratjat i ofert tot el suport al nou equip i aquest ha agraït la feina feta pel seus predecessors, més encara en un període marcat per la COVID, i l'enfortiment del Gremi que han aconseguit.

Entre els objectius de la nova directiva del Gremi Llibreter; La consolidació del Gremi, el treball a l'entorn de les diverses problemàtiques del sector, la visibilització i l'empoderament de tot el territori, la formació i el prestigi de l'ofici llibreter, o l'aposta pel foment lector.

Fotografia Ana Portnoy

Martí Gironell guardonat amb el Premi Prudenci Bertrana amb una novel·la molt fotogràfica

L'escriptor i col·laborador de L'Illa dels Llibres, **Martí Gironell** ha estat guardonat amb el **55è Premi Prudenci Bertrana de novel·la** amb la novel·la "**El fabricant de records**", un viatge al cor de la fotografia enfilats a la bicicleta de Valentí Fargnoli, un fotògraf ambulant que, a principis del segle XX, va retratar l'ànima del país per explicar-nos una història èpica, heroica, poètica i delicada feta de records i secrets inoblidables.

Enguany s'han presentat setanta-dues obres. Dotat amb 30.000 euros, el jurat del guardó ha estat format per Montse Barderi, Gemma Lienas, Gerard Quintana, Care Santos i Glòria Gasch.

La novel·la es publicarà al setembre amb la resta d'obres guardonades els Premis Literaris de Girona convocats per la Fundació Prudenci Bertrana.

Anna Gual ha estat premiada amb **45è Premi Miquel de Palol de poesia** pel poemari Les

ocultacions, un llibre que recorre els llocs ocults de la geografia personal de l'autora i intenta posar llum als misteris de l'existència.

El **43è Premi Carles Rahola d'assaig** l'ha rebut **Joan Esculies** per l'obra "Josep Fornas, el solucionador", un relat de la vida del polític i editor Josep Fornas, gran conspirador, peça clau de l'antifranquisme, home de confiança del president Tarradellas a l'interior i fundador de l'editorial Pòrtic.

Finalment el **37è Premi Ramon Muntaner de novel·la juvenil** recau als escriptors **Arturo Padilla i Rubén Montañá** per la novel·la "Veïns especials"

La Nit Literària de la Fundació Prudenci Bertrana tindrà lloc el 20 de setembre a l'Auditori de Girona.

La novel·la "Pantera" de Coia Valls, guardonada amb el Premi de la Crítica dels Escriptors Valencians

L'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana fa het públic el veredict dels XXXII Premis de la Crítica dels Escriptors Valencians.

A "Pantera" (Animallibres), **Coia Valls** ens fa viatjar des de Salamanca fins a l'Àfrica més fascinant per explorar el mite de la dona pantera.

El jurat ha decidit premiar l'obra de Coia Valls "per la seva qualitat literària i per l'estil àgil i directe amb què es basteix una aventura de misteri que desemboca en un viatge trepidant".

Coia Valls en declaracions a **L'Illa dels Llibres** ha destacat que "rebre el Premi de la Crítica és un gran honor i una gran responsabilitat. Més quan l'atorguen els propis companys convertits en lectors, en grans lectors i lectores. Ha estat, doncs, un regal inesperat. Una injecció de bones i noves energies, d'il·lusió per seguir treballant amb passió i compromís". Sobre la novel·la, Valls assegura "Aquesta història ve de lluny. Com a dona, em vaig sentir menystinguda amb les històries de vampirs que van omplir el panorama literari durant molt de temps. No podia entendre com no hi havia una revolta en contra d'aquest paper sumís de la dona davant el vampir que la fa seva, li xucla la sang, la voluntat, l'esclavitz i ella, per tota resposta, s'hi enamora perdudament. Em vaig empenyar!

Però, a hores d'ara, ja sé que aquesta emoció, si no va acompanyada d'una reacció constructiva no porta en lloc."

L'autora de "Pantera" va voler "escriure un revulsiu! Una novel·la d'aventures que aspirés a actualitzar el mite de la dona pantera i explorar el personatge des del respecte als seus antecedents mítics, literaris i cinematogràfics".

La protagonista és l'Enma Ambrose "una estudiant d'antropologia, va esdevenir-ne protagonista. Ella, amb la seva naturalesa canviant i la por a perdre el control dels seus impulsos i desitjos, viatja a l'Àfrica. Allí, potser, hi trobarà el seu jo més autèntic.". Finalment Coia Valls afirma que "Escriure té alguna cosa de miracle. Incorporar noves vides a l'imaginari col·lectiu, saber-se llegida i estimada. La Literatura ens canvia per dins i per fora. La Literatura és vida!".

Jo Nesbø

“Tothom pot escriure una novel·la, però només els més bons poden escriure relats curts”

L'escriptor noruec recorda la frase de la seva mare arran de la publicació de “L'home de la gelosia”, una col·lecció de dotze relats on la gelosia i el poder marquen el ritme de les narracions

L'escriptor noruec, creador del personatge de Harry Hole, ha publicat algunes novel·les més al marge del seu reconegut inspector. El darrer exemple és “L'home de la gelosia” (Proa/Reservoir Books) on Nesbo publica per primera vegada una col·lecció de relats.

UN AUTOR VERSÀTIL I AMB ESTIL PROPI

Nesbo és considerat un autor versàtil perquè ha escrit novel·les per adults, juvenils i lletres cançons amb el seu grup, però sempre ha estat fidel al seu estil “No crec que pugui escapar de l'estil i tampoc no vull fer-ho, perquè passes temps per trobar la teva pròpia veu, com parles, com t'expresses i respires... l'estil hi és i no el vull deixar escapar” confessa l'autor. Afirmar que “El que canvia són els temes i no l'estil”. I com anècdota recorda que una vegada va ensenyar un relat curt amb pseudònim a un editor “i em va dir que era una història de novel·la negra que imitava l'estil de Jo Nesbo. Per tant, crec que tinc un estil prou definit del que no puc escapar”.

Difícil escapar i mostrar-se indiferent davant de les seves novel·les negres.

“LA DANSA ÉS AL BALLET EL QUE LA VIOLÈNCIA ÉS A LA NOVEL·LA NEGRA”

Malgrat ser un autor on a vegades s'ha pogut criticar la violència utilitzada en les seves novel·les, Nesbo confessa que “Si la violència no és necessària en un relat no l'utilitzo i és la història la que determina les necessitats del relat i el nivell de la violència. Soc conscient que vegades

m'han criticat per ser massa gràfic i per fer unes descripcions massa detallades de la violència, però jo no empro la violència de forma gratuïta i només quan és necessària.

Recorda que “a les novel·les negres per tradició i per gènere, la violència és més necessària. Són binomis com la dansa és al ballet el que la violència és a la novel·la negra, una mena de coreografia proposa que necessites al gènere i has de fer que el lector entengui el que està en joc i el risc”. Per ser més gràfic ho compara amb un “tauró, que fins veus el que és capaç de fer el tauró, no t'adones de la importància d'eliminar-lo”.

GELOSIA I PODER

Nesbo publica a “L'home de la gelosia”, dues novel·les curtes i deu relats estructurats en dos grans eixos “Gelosià” i “Poder”. En una primera part, l'escriptor noruec s'endinsa en la gelosià, la infidelitat i el desig amb una varietat de personatges com un inspector de policia grec que les lliçons de la vida han convertit en un expert en gelosià, un taxista que troba una arracada de la seva dona en un cotxe que pertany al seu cap, l'estrany vincle que s'estableix entre dos passatgers del vol cap a Londres, un psicòleg a sou del crim organitzat o un escriptor de best-sellers que decideix desaparèixer.

“PENSO QUE SI POGUÉSSIM AMPUTAR-NOS D'ALGUNA EMOCIÓ, AQUESTA SERIA LA GELOSIA”

A “L'home de la gelosià” continua abordant les emocions “Si mirem el repertori d'emocions humanes bona part de les emocions ens agraden i creiem que són força útils. Si agafem la ràbia, per exemple, et pot forçar la teva pròpia voluntat, o et pot fer canviar de comportament o fins i tot fer que altres persones canviïn de comportament”. En canvi, la gelosià n'és una excepció i penso que si poguéssim amputar-nos d'alguna emoció, aquesta seria la gelosià, perquè no aporta res de bo i no és útil en cap sentit. Nesbo volia explorar el sentiment de gelosià “penso que no soc en general una persona gelosa, però com tothom, l'he experimentat la gelosià en algun moment”. En un dels relats escriure que si la mort fos una psicòsi dolça, la gelosià seria com un mal viatge. “M'agradava explorar sobre aquests concepte perquè són com dues cares d'una mateixa moneda” afirma l'autor noruec.

En la segona part, Nesbo s'endinsa en un futur pròxim, distòpic per moments, on la supervivència, l'egoisme i la competició agafen el relleu.

Nesbø també ens porta a una futura Amèrica on l'elit de classe alta espera que els rescatin des de dalt d'un gratacel, mentre la gent del carrer lluita per la supervivència.

En el relat de "L'illa de les rates" que inicia la segona part, assegura que el lector "podria pensar que l'havia escrit durant la pandèmia, però ho havia escrit molt abans, no obstant això amb l'inici de la pandèmia el vaig recuperar i li vaig introduir alguns elements diferents.

També es podia pensar que havien estat inspirats en els fets del Capitoli, però l'havia escrit molt abans que passés. Són coincidències de la vida." Aquesta història confessa que està inspirada en la situació viscuda a Iugoslàvia durant la guerra dels Balcons.

Nesbo recorda que "No hauríem de donar les coses per fet, la nostra civilització i les regles socials poden canviar d'un dia a l'altre".

"L'home de la gelosia" el formen relats que ja estaven mig escrits i d'altres que ja havia escrit quan tenia la idea de fer aquesta col·lecció de relats.

L'autor recorda que a la seva mare "era llibretera, una gran lectora i crítica sempre em deia que tothom pot escriure una novel·la, però només els més bons poden escriure relats curts. Sempre he tingut molt de respecte pels relats curts i per aquest motiu no vaig publicar els relats curts fins després de la seva mort."

Tot i que assegura que "l'any 2000 vaig havia fet alguna temptativa pel que fa a escriure relats curts. Tenia alguns relats curts al calaix i m'ha passat com quan estàs enregistrant un àlbum i creus que ja tens

totes les cançons i cop estàs gravant t'adones que potser et cal alguna cosa diferent i et poses a escriure noves cançons mentre es va fent l'enregistrament."

"ESCRIURE HA DE SER COM FER QUATRE PINZELLADES EN UNA TELA"

El fet d'escriure relats "Vaig començar a escriure llibres per cançons als meus amics quan tenia catorze anys, per tant, aleshores eren històries molt curtes en les

que tenies tres versos més el refrany de la cançó. En aquest sentit, ja estava acostumat a les versions curtes". Per Nesbo "Escriure ha de ser com fer quatre pinzellades en una tela, com si fos una pintura perquè el mateix lector acabi de conformar el quadre. Crec que és l'ideal de qualsevol narrativa".

La geografia i ubicació dels relats és variada Londres, Grècia, Praga, Espanya, o Àfrica, "He estat a tots els llocs on ubico els relats excepte Praga que hi vaig anar després d'escriure els relats. Tampoc he estat en els llocs on deliberadament no he volgut que s'identifiquin".

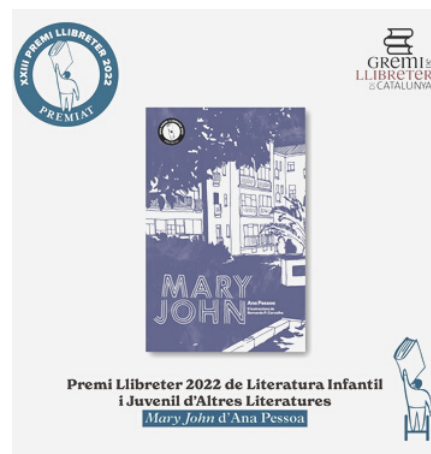
Repòquer femení entre les obres guanyadores del Premi Llibreter 2022

El Gremi de Llibreters de Catalunya ha fet públics el nom de les obres guardonades amb el Premi Llibreter 2022. Per primera vegada totes les obres premiades han estat escrites per dones.

Glòria de Castro i Rebecca Makkai han estat guardonades en les categories de Literatura Catalana i Altres literatures respectivament. Pel que fa a la categoria infantil en català i altres literatures, les autores guardonades han estat Ana Pessoa i Eulàlia Canal. En la categoria d'àlbum il·lustrat Rita Sineiro i Laia Domènech.

El Premi Llibreter és un guardó, organitzat pel Gremi de Llibreters de Catalunya, que atorguen les llibreries de Catalunya. Té per objectiu destacar i reconèixer la qualitat i la significació de determinats títols per afavorir-ne la difusió mitjançant la seva promoció a les llibreries.

L'editorial **Edicions del Periscopi** ha fet doblat aconseguint dos premis llibreters corresponents a les obres "Els grans optimistes" de Rebecca Makkai i "L'instant abans de l'impacte" de Glòria de Castro.

Es posa en marxa el Pla Nacional del llibre i la lectura

El Pla té com a objectius la millora dels hàbits i els índexs de lectura, especialment en català.

L'accés inicial a la lectura; la diversitat i la inclusió; la creació literària; els espais de lectura; la mediació; el paper del sector privat; la promoció del llibre i la lectura; el reconeixement, la revaloració i el prestigi dels creadors i del llibre; la visibilitat en els mitjans de comunicació i les xarxes socials, i les dades del llibre i la lectura, són els 10 àmbits que abordarà el Pla nacional del llibre i la lectura.

El Consell nacional de la lectura presidit per la consellera de Cultura, Natàlia Garriga, i el conseller d'Educació, Josep González-Cambray s'ha reunit al recinte modernista de Sant Pau amb una cinquantena de professionals del sector, que han aprovat els 10 principals temes de discussió que ha d'abordar el pla.

1-L'accés inicial a la lectura

Les reflexions d'aquest primer grup de treball giraran entorn de l'aprenentatge de la lectura, l'escola i la lectura abans de l'entrada a l'escola.

2-La creació literària

Tant en aquest grup de treball com en els altres, es tindran sempre en compte aspectes com la diversitat o la sostenibilitat, això com el català o la perspectiva de gènere.

3- La creació literària

L'objectiu principal és avançar cap a la professionalització dels creadors. Es reflexionarà sobre el seu reconeixement, sobre com acostar els creadors a la societat, els programes d'ajuts a la creació i altres matèries com el patrimoni literari.

4-Espais de lectura

Es debatrà sobre les biblioteques com a espais de lectura per excel·lència i també com a elements clau en el desenvolupament de la comunitat. Com haurien de ser les biblioteques del segle XXI o com han de ser les biblioteques escolars, per exemple.

5-La mediació lectora

Es parteix de la premissa de la importància dels mediadors: famílies, escoles, biblioteques, llibreries, professionals. De quines eines disposen, quina formació tenen, etc., seran les reflexions que centraran el debat en aquest àmbit.

6-El paper del sector privat

S'abordaran qüestions com la internacionalització de les empreses, el seu enfortiment o la transformació digital.

7- La promoció del llibreria i la lectura

Es centrarà en les accions i programes que desenvolupen l'administració pública, els agents i les institucions del sector del llibre per captar l'atenció dels lectors. Programes, festivals, campanyes o premis seran objecte de debat.

8- El reconeixement, la revaloració i el prestigi dels creadors i del llibre

Abordarà la necessitat de visibilitzar el valor del llibre i la lectura, així com la feina dels creadors.

9-La visibilitat en els mitjans de comunicació i les xarxes socials

Es faran propostes sobre com millorar els índexs de lectura tant a través dels mitjans com de les xarxes.

10- Les dades de lectura

S'identificaran les dades de què ja es disposa i les que caldria incorporar. S'abordarà la seva accessibilitat i sistematització, la recerca universitària per a la seva obtenció i es reflexionarà sobre els indicadors dels hàbits i índexs de lectura.

El Pla nacional del llibre i la lectura està coordinat per la Institució de les Lletres Catalanes i es duu a terme de manera mancomunada des dels departaments de Cultura i Educació amb la implicació del sector.

El Pla, segons informa la Generalitat, té com a objectius la millora dels hàbits i els índexs de lectura, especialment en català; generar un marc de reflexió a l'entorn del llibre i la lectura que permeti definir prioritats; aportar dades i coneixement a partir d'un diagnòstic participatiu i en concertació amb els diferents agents del sector, i establir un full de ruta consensuat de necessitats i de propostes de millora, a curt i a mitjà termini (2025-2030), que esdevingui la base per orientar la presa de decisions de les polítiques públiques que s'han de desenvolupar.

“DEVOCIÓ”, PER MARTÍ GIRONELL

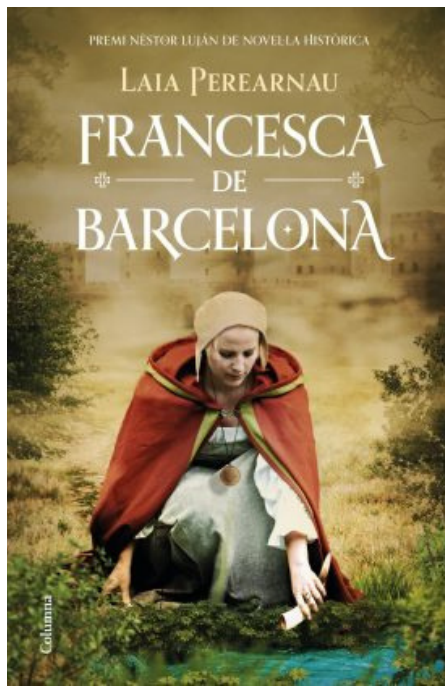
L'escriptor i periodista analitza a L'Illa dels Llibres la novel·la “Francesca de Barcelona” (Columna) de Laia Perearnau, obra guardonada amb el Premi Nèstor Luján de Novel·la Històrica.

Segons **Noah Gordon**, la medicina és un tema que, pel seu dramatisme, és especialment propici per escriure'n novel·les d'interès latent. L'autor d'El metge, La doctora Cole i Xaman, considerava que el que fa la literatura és reflectir la realitat i durant la història de la Humanitat, un dels grans protagonistes han estat els metges. A través d'ells, hem vist les vicissituds que envolten aquest combat entre la vida i la mort. Sovint ple d'obstacles, de passions, traïcions, ambicions, amors, desil·lusions.

He tingut aquesta sensació amb Francesca de Barcelona, la novel·la de **Laia Perearnau**, **Premi Nèstor Luján de novel·la històrica**, publicada per Columna. Viure i veure una part de la nostra història a través dels ulls d'una dona, que va existir, però que elles, les dones, no hi tenien cabuda. És la història d'una vocació. D'una lluita per viure, per uns drets, que arriba fins als nostres dies.

Francesca de Barcelona és una novel·la d'aprenentatge, de formació, d'educació. Amb tints d'epopeia, d'odissea, de crònica perquè presenta l'evolució d'un individu, d'una dona en aquest cas, el seu creixement i maduració en relació amb la seva realitat, per fer-se un lloc en el món. Com la defineix diu Joana Sarrovira, l'única dona amb llicència de cirurgiana a la Barcelona de finals del segle XIV.: “Francesca, una noia de la Ribera, filla de pescadors, sense accés als llibres.” I l'adverteix: “... allunya't dels homes que et volen mal. Ells són més forts i sempre, sempre guanyen”.

Malgrat que la seva àvia, la Bonanada, li diu que les dones només poden ser llevadores. Farà cas de les últimes paraules de sa mare, l'Eulàlia, que abans de morir li diu: “no els escoltis, com vaig fer jo. Tu sempre dius que vols curar. Doncs

que res no t'aturi, filla meva, res...". I així ho farà tossuda, obstinada, audaç i amb un punt d'insolència, la necessària per plantar cara i lluitar per revertir aquesta tendència. Ni res ni ningú, siguin homes com el metge Bernat Oriol o el seu marit Berenguer Sotorra, o les lleis i les seves conseqüències (Francesca és condemnada per adulteri a viure emparedada a casa seva) aturaran el seu afany per curar, guarir i salvar vides. I ho farà, independentment de la condició social i econòmica i de la religió que professin.

Al llarg del relat, serem testimonis com la mateixa protagonista se sorpren per la seva pròpia audàcia quan s'encara amb el pare d'en Martí Rotlan, el seu primer gran amor; quan planta cara al seu marit Berenguer, que la viola i gairebé l'enterra en vida; a palau amb la reina quan l'assisteix amb èxit al part de la princesa; o amb els fets: no té por de les malalties contra les quals lluita, la pesta per exemple, i no dubta a contradir les opinions de metges

masculins quan creu que estan equivocats i els ho demostra. No té gens de por ni dubtes a recórrer a estratègies, com farien els homes, per aconseguir posar en evidència aquells que la volen eliminar. I no s'arronsa quan a d'entrar al call jueu perquè li diu el seu cor i ho fa en el pic dels aldarulls d'aquell agost de 1391 que acabaran amb tota la comunitat. Francesca creix i es converteix en una dona més llesta, més valenta i més tossuda que quan la coneixem al principi de la novel·la, acompanyant la seva àvia en un part. I malgrat tots els entrebancs que li posen, esdevindrà la millor cirurgiana de la ciutat.

Ben documentada i ben escrita, de la mà de Laia Perearnau us capbussareu en aquella Barcelona convulsa del final del segle XIV amb una història i uns personatges que, malgrat que les distàncies temporals i els marcs mentals de l'època, tenen molts punts en comú amb nosaltres. Solem veure que són les dones que fan renúncies per progressar professionalment, per tenir una família o per estar amb la persona estimada.

En aquesta novel·la veurem el contrari. Perearnau, en boca d'Astruc Benevist, un jove metge jueu, reconeix a Francesca que “havia de perdre't del tot per recordar per què et volia” renunciarà a allò que li semblava irrenunciable per amor. Com també us enamoreu de la història de la Francesca i de la seva devoció.

Agatha Christie torna a parlar en català

L'editorial Columna recupera l'obra de la gran dama del misteri amb la publicació dels millors títols.

Agatha Christie és l'autora de misteri més coneguda i també la que més llibres ha venut amb xifres que superen el mil·lions d'exemplars en anglès i mil·lions més en altres llengües. Christie està considerada com l'autora més publicada de tots els temps, només superada per la Bíblia i Shakespeare deixant un llegat format per seixanta-sis novel·les policiaques, cent cinquanta col·leccions de contes, més de vint obres de teatre i sis novel·les escrites sota el nom de Mary Westmacott. Entre les seves obres més famoses hi ha **Assassinat a l'Orient Express**, **Mort al Nil** i el que defineix el gènere, **I aleshores no en quedà cap**.

Amb *Assassinat a l'Orient Express*, un dels casos més famosos del mític detectiu Hercule Poirot i un cadàver a la biblioteca, l'editorial Columna assegura que recupera "els millors títols de l'obra de la gran Agatha Christie descatalogada i introbable en català fins ara".

També està disponible, la novel·la de misteri més venuda de la història, **I aleshores no en quedà cap**, en una edició revisada de la icònica Agatha Christie, també coneguda amb el títol *Deu negrets*.

La primera novel·la d'**Agatha Christie**, *El misteriós cas de Styles*, va ser escrita cap al final de la Primera Guerra Mundial, durant la qual va servir al VAD (Destacament d'Ajuda Voluntària). Allà va crear Hercule Poirot, el detectiu belga que estava destinat a convertir-se en el més popular de la ficció policíaca des de Sherlock Holmes i que Bodley Head va publicar el 1920.

L'any 1930 amb *Assassinat a la vicaria*, Christie va crear un altre detectiu, Miss Marple, que ràpidament va rivalitzar amb Poirot pel que fa a la popularitat i acceptació per part dels lectors. Els dos grans personatges creats per l'autora britànica Poirot i Miss Marple tornen a parlar en català després de la recuperació per part de l'editorial Columna.

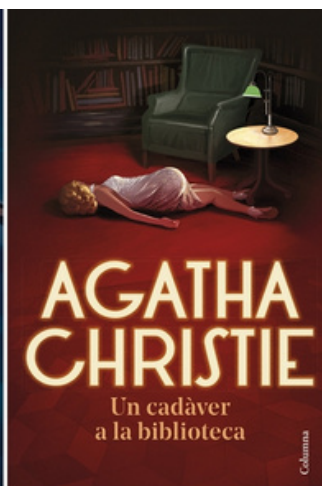
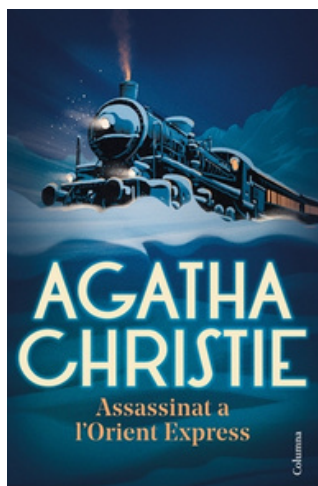
Amb *Assassinat a l'Orient Express* ens trobem a Una víctima, dotze sospitosos i una ment privilegiada buscant la veritat.

© Bettman - GettyImages

En un indret aïllat de l'antiga Iugoslàvia, de matinada, una forta tempesta de neu talla la via per on circula l'Orient Express. Un dels seus passatgers, Samuel Edward Ratchett, ha estat assassinat mentre dormia i no sembla que hi hagi cap mòbil clar. El detectiu Hercule Poirot es troba davant d'un dels misteris més desconcertants de la seva carrera; ningú no ha entrat al tren ni n'ha sortit, ja que ha quedat atrapat per la tempesta de neu, o sigui que tots els passatgers del tren passen a ser sospitosos d'aquesta mort.

A "Un cadàver a la biblioteca" ens trobem al gran personatge de Miss Marple i desxifrar l'enigma de l'aparició d'un cadàver a la biblioteca de la casa del coronel Bantley i la seva esposa, quan es desperten espantats pels crits d'una minyona que assegura que ha trobat a la biblioteca el cadàver d'una noia molt maquillada i provocativament vestida, amb signes evidents d'haver estat estrangulada.

El divan de L'Illa

ALBERT SÁNCHEZ PIÑOL

Confessions literàries

L'Illa dels Llibres estrena la secció "El divan de L'Illa", un qüestionari de 20 preguntes que ens permetran conèixer les interioritats i confessions d'escriptors i escriptores.

Inicia la secció l'escriptor Albert Sánchez Piñol, l'autor de "La pell freda", "Victus" i "El monstre de Santa Helena" entre d'altres títols.

1-Com i a on busca inspiració per escriure?

És que jo no crec en el concepte, bàsicament romàntic, de "inspiració". I al capdavant tot és molt més trivial. Jo pateixo de Tinitus, un xiulet perpetu a dins de les orelles, les 24 hores del dia... Imagina't voler dormir, i no poder perquè et xiulen les orelles. Per a mi la narrativa va començar com una estratègia d'evasió del Tinitus. Vaig descobrir que l'única manera de no pensar en el Tinitus era imaginar relats, que evolucionaven sols. Si eren prou interessants, allò em distreia de l'horrorós xiulet. On para, aquí, la inspiració?

2-Quin seria el seu escenari ideal per escriure?

Jo només necessito una taula i el meu portàtil. I que no m'emprenyin els gossos dels veïns, però això últim ja és massa demanar.

3-Quin és el primer llibre que recorda haver llegit?

"Viven" de Piers Paul Read. Els meus pares eren gent molt humil i només tenien els llibres que regalava La Caixa. (En aquella època érem tan cànids que la gent encara es pensava que els bancs regalaven res). "Viven" és la història dels supervivents d'un Boeing que els anys 70 es va estavellar als Andes, i que van haver de practicar el canibalisme per sobreviure.

4-Quin llibre el va fer lector?

No, no, a mi qui em va fer lector van ser les meves profes del parvulari i d'EGB, que em van ensenyar a llegir i escriure. A narrar, però, vaig haver d'aprendre pel meu compte.

www.illadelsllibres.com

5-En quin moment va decidir ser escriptor?

Jo encara no sé què vull ser quan sigui gran, i parlo seriosament. Només puc dir que una passa condiciona la següent. El Tinitus em va dur a imaginar, i el meu caràcter a posar ordre en les fabulacions; després vaig redactar i polir aquests relats, fins fer-ne contes. No hi havia una pretensió concreta. Però vaig començar a guanyar petits premis. Això em va impulsar a escriure més relats, i més ambiciosos. I fins avui.

Pot ser una mica trist admetre-ho, però en realitat jo no vaig decidir res, o ben poca cosa. Em sembla que era John Lennon qui deia que la vida és allò que passa mentre fem plans.

6-Completi la frase; la literatura és.....

Qualsevol cosa. No bromejo. Tots estarem d'acord en que la narrativa són tres actes, i aquesta és una definició que pot arregar molt de consens. Però la literatura és més ample. Si algú, per exemple, escriu un microconte que fes: "Qui? Qui? Quiquiriqui!", tindriem un microconte, en efecte. I qui pot negar que

això sigui literatura? Per tant, narrativa és tres actes; literatura, qualsevol cosa.

7-Quin gènere no escriuria mai i per què?

Això dels "gèneres literaris" és com el concepte de "races humanes": només existeixen en la ment dels qui els han inventat, i perquè els interessa. I en qualsevol cas jo no aplico cap Apartheid al món de la narrativa.

8-Quin autor o autora admira i per què?

Molts, moltíssims. És com quan et pregunten quin plat t'agrada més. Per què m'hauria de quedar amb un? La literatura no és una competició jeràrquica o excloent, és un jardí farcit de relíquies o novetats plaents.

9- Què busca en una novel·la?

Que em faci gaudir, és clar. Per avorrit ja es van inventar les rodes de premsa del govern.

10- En una novel·la el més important és...

El plantejament, el nus i el desenllaç. Tot.

11-Quina és part més complicada en el procés de creació d'una novel·la?

Buf... Imagina't la pregunta al revés: quina part és la menys complicada? Tot és complicat, i molt. Complicat i difícil. Tots sabem escriure. El que no tothom sap, perquè és molt difícil, és narrar.

12-Quin llibre ha rellegit vàries vegades i per què?

Molts. Sóc un gran relector, per dir-ho així. Les "Narraciones Históricas", de Castellví, que són monumentals, les vaig llegir i rellegir mil vegades per redactar Victus. Els Annals, de Tàcit, també és un llibre que rellegeixo constantment, per pur plaer. I més.

13-Quina novel·la li hagués agradat escriure i perquè?

No m'ho he plantejat mai. Allò que ens agrada, hem d'agrar que algú ho hagi fet i ara ho tinguem, no veig perquè hauria de voler suplantar-lo o haver-lo avançat.

14-Quin personatge literari li hagués agradat crear i perquè?

Em remeto a la resposta anterior.

15-Alguna fórmula per atreure lectors?

Sí, és clar: resoldre bé o molt bé els tres actes. Pot semblar una evidència, però no et pots ni imaginar la de gent del món literari català que s'oposa frontalment a aquest principi.

16-Quina novel·la no faltaria mai en la seva biblioteca?

El concepte de "biblioteca" s'associa a unes idees tan elevades com pedants, per no dir directament absurdes o espaiadores. Hi ha gent que encara es pensa que una biblioteca és un receptacle de la saviesa universal. Permeti'm la correcció: només són llibres, amb l'afegit que ocupen molt d'espai, massa. Les prestatgeries són una nosa, i bruta, perquè els llibres s'emmerden de pols amb una facilitat extraordinària. Jo necessito les parets per a d'altres usos. Per la resta, la idea d'eternitat universal associada a les biblioteques és un frau. Avui en dia els llibres s'imprimeixen en una tinta que no dura ni vint anys. O sigui, que tots els llibres que vostè acumula a casa estan condemnats a una obsolescència programada, una mena d'Alzheimer prematur i provocat pels sistema consumista. I després hi ha les biblioteques públiques, que avui en dia són el pitjor enemic de la cultura. Per què? Perquè els autors cobren un cànon indigne. En altres termes: un autor es passa un any de la seva vida, més, treballant un llibre, i quan l'acaba ve l'Estat i el regala a tothom. Us imagineu una "vinoteca", on qualsevol pogués beure gratis vi, o una "cotxeteca", on es prestessin gratuïtament tots els cotxes del

mercat? Què diria, la indústria de l'automòbil o del vi? Però és clar, els escriptors no podem queixar-nos, perquè fem cultura, i la cultura ha de ser gratuïta. Jo vaig intentar protestar, però només vaig aconseguir que em llinxessin a les xarxes socials. I qui tirava més pedres? Els mateixos escriptors.

No, no m'agraden les biblioteques. Almenys tal i com s'entén el concepte. Perquè en definitiva els bons llibres que m'he llegit no estan allà fora, sinó dins meu. Aquí rau la qüestió. Jo sóc el producte dels llibres que he llegit. El que hi ha allà fora només és paper imprès. Jo sóc la meua biblioteca.

17-Recorda alguna anècdota viscuda com a autor?

Un Sant Jordi que vaig ser un dels autors més venuts havia quedat per dinar amb dues amigues i les seves filles. Com que em vaig presentar amb un ram de roses, al restaurant em van confondre amb un venedor de flors i una mica més i no entro. Com aquestes, les que vulguis. Però també n'hi ha d'agradables. A un aeroport vaig coincidir amb un alemany i un francès que parlaven de literatura... i estaven parlant de mi! Havien llegit llibres meus traduïts als seus idiomes. Va ser molt interessant escoltar el que deien. (Naturalment, ells no tenien ni idea de qui era jo, ni jo veia cap motiu per presentar-me). Però potser l'anècdota més desoladora potser fos quan la mesa del parlament va visitar Israel, i va regalar a Simon Peres un recull de llibres traduïts a l'hebreu. Quan van oferir-li La Pell Freda, Peres va saltar: "Ah! Aquest llibre ja l'he llegit, és molt bo!". Vull recordar que el discurs de fons de La Pell Freda proclama que l'enemic és una construcció del

Poder. O sigui, que Peres va llegir un llibre així, i li va agradar... i allò no li impedia de bombardejar palestins cada dos per tres.

18-Ser escriptor és....

... un pal de collons. Algú va definir la vida a dins d'un submarí de la II Guerra Mundial com a "mesos d'avorriment seguits per unes poques hores de tensions, que culminen en clímaxs d'horror o d'eufòries". Bé doncs, gairebé podríem parafrasejar la descripció: Escriure són mesos i mesos de tensions i clímaxs eufòrics i/o horrorosos que culminen en unes hores d'estrany avorriment, quan acabes el llibre.

A qui li pot agradar una vida així? I més si tenim en compte que totes aquestes angoixes i patiments es viuen a mons delirants, fantasiosos, no viscuts realment. És com viure una existència, fins a cert punt, paral·lela a la realitat. Aleshores la pregunta potser sigui: i per què no plega? Resposta: perquè no es pot o no se com. És com aquell personatge de Shakespeare, que havia anat tan lluny en un riu de sang que tornar enrere seria tan costós com creuar-lo.

19-Un consell per a futurs escriptors?

Que es busquin una parella que treballi a la funció pública. (Crec que estic plagiant una resposta de Gunther Grass, però és idònia).

20-Com li agradaria ser recordat?

M'importa mitja merda. Això ho deixo pels que es consideren grans artistes. Jo em conformo a escriure llibres que agradin als lectors. I en tot cas, i com deia aquell, "si la posteritat no ha fet res per mi, perquè hauria de fer jo res per a la posteritat?".

AQUEST ESTIU, VIATJA A L'ILLA DELS LLIBRES

Email: info@illadelsllibres.com

WWW.ILLADELSLLIBRES.COM